

hvor Stormfloden kan ødelægge mange Aars Arbejde, og hvor det gennem Aarene har vist sig, at det er noget, man maa være forberedt paa, træder hjælpende til og deltager i Udgifterne ved de betydelige Arbejder, der ere nødvendige for at hindre den Fortræd, der foraarsages af Vandflod. Jeg kan altsaa for saa vidt slutte mig til det, der er Maalet for det første Forslag. Jeg antager, at det vil blive behandlet i et Udvalg, hvis Arbejde ikke mindst vil blive at undersøge, om Fordelingen af Udgifterne er den rette. Saa vidt jeg ved, er det i hvert Fald et noget større Krav, der her stilles til Staten fra en Egn, der i og for sig ikke har mere Krav paa Hjælp end andre Egne, hvor Staten paa lignende Maade er traadt til. Jeg lægger Vægt paa dette Punkt, fordi jeg vilde ønske, man kunde gennemføre det første Forslag med noget mindre Tilskud fra Staten, idet jeg maa ønske, at der paa den anden Side ydes større Tilskud fra Staten til det, der er Maalet for det andet Forslag, Reguleringen af Ribe Aa. Denne har Forslagsstilleren anbefalet meget godt paa Basis af de Betragtninger, der ere gjorte gældende i den Kommission, der blev nedsat til at undersøge, hvad der kunde gøres for at hjælpe Ribe By; men den Slutning, han er kommen til: at man overfor dette kan blive staaende ved en Aaregulering med en Udgift af 250,000 Kr., er et Enderesultat, som jeg meget nødig vil blive staaende ved. Saa meget er i alt Fald sikkert, at de Repræsentanter i Kommissionen, som særlig havde det stedlige Kendskab til Forholdene, lagde liden, om overhovedet nogen Vægt paa denne Regulering af Aaen. Det, at der kan vindes lidt Land, har meget lidt at sige; den Smule Land, der kan vindes ved, at et Aaløb reguleres, er nemlig noget ret forsvindende. Ved Siden deraf er det Land, som det maaske vil koste mere at bringe under Kultur, end Arealet i og for sig er værd. Og for Byen spiller Reguleringen i Virkeligheden kun en Rolle, hvis den kan indgaa som et Led i den Forbedring af Besejlingsforholdene til Ribe, som Byens Repræsentanter i Kommissionen, Byens Raad og i det hele, saa vidt mig bekendt, alle paa Stedet kendte Folk fastholde som den eneste naturlige Vej til at ophjælpe Byen. Den ærede Ordfører sagde, at der var saa delte Meninger indenfor Kommissionen om, hvad der burde gøres. Det har han jo Ret i, idet et Flertal trykkede sig ved at gaa ud fra, at denne Forbedring af Besejlings-

forholdene vilde have tilstrækkelig Betydning, vilde svare tilstrækkelig til de Udgifter, den vilde føre med sig. Men ikke mindst støttede de dette paa Betragtninger over, hvilken Trafik man paa Basis af de nuværende Forhold kunde vente, noget, som i Regelen er et ret løst og et ret upaalideligt Grundlag at bygge paa. Naar vi have staaet overfor Bygningen af ny Jernbaner, har man saa tidt sagt: de ville jo ikke faa noget at køre med, hvis vi da skulle slutte fra den Trafik, vi paa Forhaand have at bygge paa; for den er jo ikke større, end hvad nogle Deligencer have kunnet besejge. Saa kommer Jernbanen, og saa viser det sig, at den fører noget ganske andet med sig. Jeg tror heller ikke, man paa nogen Maade kan forud skønne om, hvilken Betydning det vilde have for en Udvikling af Ribe, — hvis det til Eksempel blev, som man godt kunde tænke sig, paa Fabriksvirksomhedens Omraade, at Byen vilde udvikle sig —, at Aaen blev sejlbar for de Pramfartøjer, de Pramforbindelser, som netop i vore Dage have faaet en ret stor Betydning.

Jeg nærer altsaa Tvivl om, at Flertallet saa rigtigt i sin Tvivl med Hensyn til Betydningen af Besejlingsforholdenes Forbedring; og det ender jo da i øvrigt ogsaa med at sige, at hvis de andre Foranstaltninger, Nedsættelse af Fragttaksterne paa Jernbanen o. s. v., ikke kunne gennemføres, hvis man ikke kan gaa den Vej — og det kan man sikkert ikke —, saa vil Flertallet ogsaa kunne slutte sig til Kravet om en Forbedring af Besejlingsforholdene. Det forekommer mig derfor, at det kunde være ønskeligt og ogsaa forsvarligt, at imødekomme Ribeboerne i det Maal, som Mindretallet, der jo var Byens Repræsentanter, endte med at anbefale som sit subsidære Forslag. Det drejer sig da kun — ud over, hvad der her er Tale om — om $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Forbindelse med et billigt Statslaan paa et Par Hundrede Tusinde Kroner. Jeg vilde saaledes ønske, at man under denne Sags Behandling ikke lod den ende med at blive staaende ved, hvad der her er Tale om, og at man ikke dermed skyder fra sig — for det er det, man vil gøre — at yde noget, der virkelig kunde have Betydning med Hensyn til Ophjælpsning af Ribe By, en Opgave, Staten ikke bør skyde fra sig. Der er jo nemlig ikke Tvivl om, at naar Ribe er gaaet saa meget tilbage, som den er, skyldes det absolut Statsforanstaltninger. Det er Anlægget af Esbjerg Havn og den jydsk Tværbane, der